

Mihai Găinușă

Răpirea Parisiei și alte povestiri

POLIROM
2022

Cuprins

Maistrul și Margareta	5
O familie din vecini.	19
Răpirea Parisiei	23
Nu s-a schimbat nimic	57
Crăpătura	67
Omul cu lesa și femeia în violet.	87
Covorul Măgduței	93
Nevăstuica	101
Mustața doamnei Antonie	105
Peripețiile lui Raymond pe Pământul Plat.	119
Fatalitate	151
O întâmplare din filme	161
Ce-am găsit al lui să fie	167

Locuia la etajul zece al blocului încă de la zece ani și se întreba dacă era normal că ridurile îi apăreau în același timp aproape cu fisurile din pereții din jur. Îi era frică și de înălțime și, în 50 de ani de când locuia aici, nu reușea să se apropie prea mult de balustrada balconului și să se uite în jos. Se uita doar în dreapta, la blocul lipit de al său. Nu mai era chiar așa de lipit, iar domnul Ciprian se întreba care dintre ele se îndepărtase în timp. Oricum la etajul zece se observa cu ochiul liber și fără ruletă că blocul domnului Ciprian era cu vreo 10-20 de centimetri mai aplecat spre față decât celălalt. Sau blocul alăturat era mai în spate, nu știa precis. Acum se și îndepărtaseră unul de celălalt ca într-o căsnicie uzată, bazată doar pe tristețea facturilor, bucuria ratelor achitate și polemica datoriilor.

După cutremurul pe care-l prinsese acasă în anii '90, studiase cu atenție poziția sticlelor goale depozitate pe balcon și înclinate de mișcările seismice atât pe axa nord-sud, cât și pe cea est-vest. Bănuia, deci, că în cazul unui cutremur major, blocul său se va duce în față, iar dacă avea norocul să se afle în bucătărie, în dreptul crăpăturii, ar fi observat științific, timp de câteva secunde, cum Pământul se apropie rapid de geam, exact cum ar fi privit Mr. Musk apropierea de planeta roșie. Cu diferența semnificativă că blocul domnului Ciprian nu putea să

activeze motoarele auxiliare ca să încetinească amartizarea.

Practic și-ar fi făcut crăpătura praf.

Aceste vise plăcute îl bântuiau uneori pe domnul Ciprian. Dar nu foarte des. Maxim o dată pe săptămână.

O dată, când ieșise pe balconul celălalt, din spațele blocului, pe balustradă s-a oprit un papagal mic verde. Un peruș. Domnul Ciprian s-a dat încet în spate, a intrat în casă și s-a întors cu o mână de mălai. Iar papagalul, înfometat și fugit probabil pe vreun geam deschis din cartier, a zburat și i s-a așezat pe mână. Domnul Ciprian l-a băgat în casă, apoi i-a cumpărat o colivie pe care o ținea pe frigider, în bucătărie. Perușul era foarte blând, așa că îi dădea drumul să zboare zilnic prin încăpere. Mica zburătoare se uita cu interes la crăpătura din perete și, la un moment dat, s-a apucat, în capătul celălalt al bucătăriei, deasupra țevii de gaze, să sape cu ciocul o nouă crăpătură. După câteva luni de muncă, ce l-ar fi făcut mândru pe Conte de Monte Cristo, a izbutit să sape în BCA-ul peretelui o trecere din bucătărie până în hol.

Acum, când bătea vântul mai tare afară, curentul de aer străbătea bucătăria și mișca ușor milieurile de pe rafturile bibliotecii de pe hol.

Era ca și cum pe nava SpaceX un meteorit minuscul găurise blindajul bucătăriei și ieșise pe partea cealaltă. Elon Muskul familiei Pandelică avea o depresurizare locală.

Fapt care i-a pus capăt răbdării domnului Ciprian. Și a decis să se mute într-un bloc nou.

A urmat o cercetare amănunțită atât a pieței imobiliare, cât și a celei bancare, familia Pandelică având speranțe mari să obțină un credit pentru naveta lor spațială.

Trecu o zi, trecură trei, vorba poetului, trecură 300, vorba realistului, anotimpurile se succedau prin crăpătura bucătăriei: câteva milisecunde se vedeau păsările migratoare sosind, apoi soarele torid băga o undă de zăpușeală în apartament, împreună cu doi-trei țânțari care nimeriseră norocoși intrarea în Cornul Abundenței, apoi vântul plimba frunzele prin fața intrării în peștera lui Ciprian-Aladin. Iar iarna, iarna nu se vedea nimic, deoarece familia Pandelică apela la o cârpă îndesată în perete.

Și sosi și ziua în care vecinul Mardare și domnul Ciprian ciocniră un pahar de șampanie, plin cu votcă, în cinstea creditului aprobat de o bancă milostivă și cu mare încredere în viitorul omenirii. Deși Greta Thunberg, mica mare militantă pentru stoparea încălzirii globale, avertiza că lumea se duce de râpă, totuși un funcționar vlăguit și resemnat îi

aprobase domnului Ciprian un credit bancar imobiliar pe 30 de ani. Conform ultimelor estimări în domeniul previziunilor apocaliptice, înfloritor în perioade de criză, creditul familiei Pandelică ar fi urmat să fie achitat integral la circa trei ani după Judecata de Apoi, ulterioară extincției speciei umane. Bineînțeles, mai puțin a urmașilor lui Elon Musk, stabiliți de acum în peșteri confort I sporit, semidecomandate, pe planeta Marte.

O zi fatidică a bucuriei, care îl apropia tot mai mult pe domnul Ciprian de destinul implacabil al crimei. Despre care ați ghicit de acum că are o componentă imobiliară.

De fapt, dacă stăm să analizăm destinul umanității, majoritatea crimelor s-au întâmplat din cauza traiului în locuințe închise. Pe vremuri, când strămoșii cetățenilor erau mici cete de vânători-culegători, crimele nu se petreceau din motive imobiliare, ei dormind la alegere, ori pe pământul plin de mușchi, ori în copaci, departe de carnivorele mari. Uneori, din cauza coșmarurilor, probabil un vânător agitat în somn mai împingea din greșeală un coleg din copac, acesta ajungând cina târzie a animalelor culegătoare. Dar nu existau grozăviile prezentate la jurnalele cetățenilor de acum, când rudele se încăierau în sufragerie și se căsăpeau în dormitor. Sau bătrâni cetățeni neajutorați erau spintecați noaptea

de către cetățeni rău-voitori, urmașii culegătorilor de altădată, dar nu în domeniul roadelor pământului, ci al bijuteriilor și al economiilor dosite în locuințe.

E adevărat că ceata de vânători-culegători se mai lua la harță cu altă ceată similară, întâlnită în raza de acțiune a vânătorii, dar în niciun caz nu se sufo-cau între ei ca să moștenească vreo peșteră insalubră, plină de catrafuse înghesuite și pisici jigărite, cum se întâmplă cu unele cetățene în vârstă, generic denumite „babe“, din zilele noastre.

Cetele de vânători-culegători rătăceau la întâmplare, în speranța vânării vreunui erbivor gras sau a culegerii de mere pădurețe, nu cum fac cetele de cetățeni urbani ai zilelor noastre, care rătăcesc în speranța închirierii unei locuințe mai ieftine, aproape de metrou, fără vecini din alte specii.

Cetele din vechime nici nu aveau în sânge microbul proprietății. Cel care face ca cetățeni cu aparența unui psihic normal să-și dorească cu ardoare să muncească toată viața, exclusiv pentru achiziționarea a două camere la bloc, 56 de metri pătrați, cu vedere la bulevard și inundați sistematic de alți proprietari la fel de nefericiți de la etajele superioare.

Imaginați-vă un vânător-culegător din epocile demult apuse, căruia i s-ar fi propus să vâneze timp de 20-30 de ani carnivore și erbivore mari, să le

jupoaie pieile, să le smulgă colții și să le ducă la o bancă specializată în troc cu blănuri și fildeș, iar în schimb să primească o peșteră rece, cu apă caldă din când în când și curent prin crăpăturile din bucătărie. Boală curată!

Probabil vânătorul ar fi fugit urlând, după ce lua ca trofeu capul funcționarului bancar vlăguit și obosit.

Ei bine, mentalitățile s-au schimbat foarte mult între timp. Domnul Ciprian nu l-a decapitat pe funcționar, nu i-a fiert capul într-un ceaun până s-a micșorat, nu l-a legat apoi la brâu ca un trofeu. Ba chiar i-a strâns mâna bucuros și a promis că-l cinstește.

Exact bucuria lui Elon Musk când prima lui rachetă interstelară a fost gata.

Ca o altă paranteză, gândiți-vă ce-ar fi însemnat ca, în aceleași timpuri străvechi, la vânătorul-culegător respectiv să vină Elon Musk și să-l momească entuziast cu obiectul sub formă de trunchi gol de copac, dar artificial, închis ermetic, în care l-ar fi trimis într-o călătorie de nouă luni până la un corp ceresc sterp, unde era foarte frig, fără păduri, ape, peșteri, animale sau mere pădurețe, și unde călătorul ar fi trebuit să trăiască în costume etanșe, în incinte etanșe și să se bucure de vederea soarelui îndepărtat și a Pământului albastru.